

3. Kad je primatelj stekao ili zadržao robu za koju zna da je prevezena uz primjenu karneta TIR i za koju nije utvrđeno da je podnesena i prijavljena (odredišnom) carinskom uredu, treba li samo zbog te činjenice smatrati da je riječ o osobi koja je morala znati da je roba bila izuzeta od carinskog nadzora i da je ona solidarno odgovorna u smislu članka 203. stavka 3. treće alineje, u vezi s člankom 213. Carinskog zakonika Zajednice?
4. Ako je odgovor na treće pitanje potvrđan: sprječava li činjenica da carinska uprava od tog primatelja nije zahtijevala plaćanje carinskog duga uspostavu odgovornosti – koja je uređena i člankom 457. stavkom 2. Provedbene uredbe – jamstvene udruge iz članka 1. točke 16. Konvencije TIR?

⁽¹⁾ Uredba Vijeća (EEZ) br. 2112/78 od 25. srpnja 1978. o sklapanju Carinske konvencije o međunarodnom prijevozu robe uz primjenu karneta TIR (Konvencija TIR) od 14. studenoga 1975. (SL 1978, L 252, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 5., str. 21.)

⁽²⁾ Uredba Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1993, L 251, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 2. svibnja 2016. uputio Supreme Court (Irska) – Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston protiv T. G. Brosman

(Predmet C-251/16)

(2016/C 243/24)

Jezik postupka: engleski

Sud koji je uputio zahtjev

Supreme Court

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Tuženik: T. G. Brosman

Prethodna pitanja

1. Ima li načelo zabrane zlorabe prava, za kojeg je presudom od 21. veljače 2006., Halifax i dr., C-255/02, EU: C:2006:121 utvrđeno da se primjenjuje u području PDV-a, izravan učinak na pojedinca, kad ne postoji nacionalna zakonodavna ili sudska mjera kojom bi se to načelo ostvarivalo u okolnostima u kojima bi, kao i u ovom slučaju, ponovno određivanje transakcija izvršenih prije prodaje i prodaja kupcu (u daljnjem tekstu zajedno: tužiteljeve transakcije) kako to savjetuju porezno i carinsko tijelo, dovelo do oporezivanja tužitelja PDV-om ako do toga nije došlo pravilnom primjenom odredaba nacionalnog zakonodavstva koje su bile na snazi u vrijeme izvršenja tužiteljevih transakcija.
2. Ako odgovor na prvo pitanje glasi da načelo zabrane zlorabe prava ima izravan učinak na pojedinca, čak i kad ne postoji nacionalna zakonodavna ili sudska mjera, kojom bi se ostvarivalo to načelo, je li to načelo bilo dovoljno jasno i precizno kako bi se primijenilo na tužiteljeve transakcije koje su izvršene prije donošenja presude Halifax, a osobito, uzimajući u obzir načela pravne sigurnosti i zaštite tužiteljevih legitimnih očekivanja?
3. Ako se načelo zlorabe prava primjenjuje na tužiteljeve transakcije, te ih slijedom toga treba ponovno odrediti –
 - a) na temelju kojeg pravnog mehanizma se procjenjuje i naplaćuje pdv koji se duguje za tužiteljeve transakcije, s obzirom na to da prema nacionalnom pravu ne postoji nikakav dugovani PDV koji bi se mogao procijeniti ili naplatiti? i
 - b) kako nacionalni sudovi mogu nametnuti takvu obvezu?

4. Prilikom utvrđivanja je li prvenstveni cilj tužiteljevih transakcija bio ostvarivanje porezne prednosti, treba li nacionalni sud u obzir uzeti samo transakcije izvršene prije prodaje (za koje je utvrđeno da su izvršene samo iz poreznih razloga), ili treba razmotriti cilj svih tužiteljevih transakcija?
5. Treba li članak 4. stavak 9. Zakona o PDV-u smatrati nacionalnim zakonodavstvom kojim se provodi Šesta direktiva ⁽¹⁾, usprkos činjenici da nije u skladu sa zakonodavnom odredbom iz članka 4. stavka 3. Šeste direktive, čijom bi pravilnom primjenom tužitelj, u vezi s isporukom prije prvog useljenja u nekretnine trebalo smatrati poreznim obveznicima, neovisno o tome što je prethodno došlo do raspolaganja na koje se plaća porez?
6. Ako članak 4. stavak 9. nije u skladu sa Šestom direktivom, jesu li tužitelji, koji se pozivaju na taj stavak zlorabili pravo suprotno načelima utvrđenima u presudi Halifax?
7. Podredno, ako članak 4. stavak 9. nije u skladu sa Šestom direktivom, jesu li tužitelji ostvarili poreznu prednost koja je suprotna cilju Direktive i/ili članka 4.?
8. Čak i ako se ne može smatrati da se člankom 4. stavkom 9. provodi Šesta direktiva, primjenjuje li se na dotične transakcije ipak načelo zabrane zlorabe prava kako je utvrđeno presudom Halifax, upućivanjem na mjerila koja je Sud utvrdio u toj presudi?

⁽¹⁾ Šesta direktiva Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena porezna osnovica, SL L 145, str. 1.(neslužbeni prijevod)

Žalba koju je 12. svibnja 2016. podnio Schenker Ltd protiv presude Općeg suda (deveto vijeće) od 29. veljače 2016. u predmetu T-265/12, Schenker Ltd protiv Europske komisije

(Predmet C-263/16 P)

(2016/C 243/25)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Schenker Ltd (zastupnik: F. Montag, *Rechtsanwalt*, F. Hoseinian, odvjetnik, M. Eisenbarth, *Rechtsanwalt*)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Zahtjevi

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine presudu Općeg suda od 29. veljače 2016. u predmetu T-265/12 Schenker Ltd/Europska komisija;
- poništi članak 1. stavak 1. točku (a) Komisijine odluke od 28. ožujka 2012. u predmetu COMP/39462 – Provoz (u daljnjem tekstu: Odluka) ili podredno vrati predmet Općem sudu na odlučivanje;
- poništi, ili podredno, umanju novčane kazne iz članka 2. stavka 1. točke (a) Odluke ili podredno vrati predmet Općem sudu na odlučivanje; i
- naloži Komisiji snošenje troškova postupka.